

Vec C-384/04

Commissioners of Customs & Excise a Attorney General proti Federation of Technological Industries a i.

[návrh na začatie prejudiciálneho konania
podaný Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)]

„Šiesta smernica o DPH — Článok 21 ods. 3 a článok 22 ods. 8 — Vnútroštátne opatrenia s cieľom boja proti podvodom — Spoločná a nerozdielna zodpovednosť za zaplatenie DPH — Zriadenie záruky na DPH, ktorú dlhuje iný subjekt“

Návrhy prednesené 7. decembra 2005 — generálny advokát M. Poiares
Maduro . . . . . I - 4194
Rozsudok Súdneho dvora (tretia komora) z 11. mája 2006 . . . . . I - 4210

Abstrakt rozsudku

1. *Daňové ustanovenia — Harmonizácia právnych predpisov — Dane z obratu — Spoločný systém dane z pridanej hodnoty — Zdaniteľné osoby*
(Smernica Rady 77/388, článok 21 ods. 3)

2. *Daňové ustanovenia — Harmonizácia právnych predpisov — Dane z obratu — Spoločný systém dane z pridanej hodnoty — Povinnosti osôb zodpovedných za zaplatenie dane (Smernica Rady 77/388, článok 21 ods. 3 a článok 22 ods. 8)*

1. Článok 21 ods. 3 šiestej smernice 77/388 o zosúladiení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu, zmenenej a doplnenej smernicami 2000/65 a 2001/115, umožňuje členským štátom prijímať opatrenia, na základe ktorých je určitá osoba spoločne a nerozdielne zodpovedná za zaplatenie sumy dane z pridanej hodnoty, ktorú dlhuje iná osoba označená ako zodpovedná za zaplatenie jedným z ustanovení odsekov 1 a 2 uvedeného článku.

Takáto právna úprava však musí dodržiavať všeobecné právne zásady, ktoré sú súčasťou právneho poriadku Spoločenstva, medzi ktoré patrí najmä zásada právnej istoty a proporcionality. Hoci článok 21 ods. 3 šiestej smernice umožňuje členskému štátu vychádzať z predpokladov, pokiaľ ide o skutočnosť, že dotknutá osoba vedela alebo mala vedieť, že daň nebude zaplatená, takéto predpoklady nemôžu byť formulované takým spôsobom, ktorý jej prakticky znemožňuje alebo neprimerane sťažuje vyvrátiť ich dôkazom o opaku.

(pozri body 28, 32, 35, bod 1 výroku)

Toto ustanovenie sa má vykladať v tom zmysle, že umožňuje členskému štátu prijať takú právnu úpravu, ktorá stanovuje, že platiteľ, v ktorého prospech bola vykonaná dodávka tovarov alebo poskytnutie služieb a ktorý vedel alebo na základe primeraných dôvodov mohol mať podozrenie, že celá alebo časť dlžnej dane z tejto dodávky alebo tohto poskytnutia služby alebo z akejkoľvek predchádzajúcej alebo nasledujúcej dodávky alebo poskytnutia služby, nebude zaplatená, môže byť zodpovedný za zaplatenie dane spoločne a nerozdielne s osobou zodpovednou za zaplatenie tejto dane.

2. Článok 22 ods. 8 šiestej smernice 77/388 o zosúladiení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu, zmenenej a doplnenej smernicami 2000/65 a 2001/115, sa má vykladať v tom zmysle, že neumožňuje členskému štátu prijať takú právnu úpravu, ktorá stanovuje, že platiteľ, v ktorého prospech bola vykonaná dodávka tovarov alebo poskytnutie služieb a ktorý vedel alebo na základe primeraných dôvodov mohol mať podozrenie, že celá alebo časť dlžnej dane z pridanej hodnoty z tejto dodávky

alebo tohto poskytnutia služby alebo z akejkoľvek predchádzajúcej alebo nasledujúcej dodávky alebo poskytnutia služieb nebude zaplatená, môže byť zodpovedný za zaplataenie tejto dane spoločne a nerozdielne s osobou zodpovednou za zaplataenie tejto dane, ani právnú úpravu, ktorá stanovuje, že platiteľ môže byť povinný zriadiť záruku na zaplataenie uvedenej dane, ktorá je alebo sa môže stať splatnou zo strany platiteľa, ktorému dodá uvedený tovar alebo poskytne uvedené služby, alebo platiteľa, ktorý mu sám dodá uvedený tovar alebo poskytne uvedené služby.

Na druhej strane toto ustanovenie nebráni vnútroštátnej úprave, ktorá ukladá ktorejkoľvek osobe, ktorá je spoločne a nerozdielne zodpovedná za zaplataenie dane z pridanej hodnoty v súlade s vnútroštátnym opatrením prijatým na základe článku 21 ods. 3 tejto šiestej smernice, povinnosť zriadiť záruku na zaplataenie dlžnej dane z pridanej hodnoty.

(pozri body 47, 48, bod 2 výroku)